

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 6.

Tredie Session.

8de Møde.

Løverdagen den 18de October.

(Fortf.)

Ordføveren (fortsat): Her skulde alt-
saa kunne slagtes efter denne Regel circa
200 Faar aarlig; men, da Faarene paa
Lille Dimon ikke kunne være den Røgt
underkastede, og da der desuden aarligt maa
falde endeel ned i Søen, fordi Rysten er saa
steil, og desuden ogsaa ved selve Fangsten en
Mængde maa omkomme, — saa kan man vist
neppe antage, at der kan slagtes mere end i
det Allerhøieste 150 Faar aarlig, og deres
Pris der paa Landet er ikke mere end 1 Rbd.
pr. Stk., altsaa vil Indtægten være 150 Rbd.
af Faarene. Desuden er der unægtelig en ikke
daarlig Fuglefangst; men, da man hidtil ikke
har været istand til at faae nogen Lov, hvor-
ved Fuglebjergene blive fredede, saa er det og-
saa meget usikkert, hvorlænge Fuglefangsten
paa Lille Dimon vil afgive noget egentligt Ud-
bytte, og saaledes er, idetmindste for Diebliffet,
Indtægten af Den ikke 4 pCt. Rente af den
Kjøbesum, der er buden, tilligemed Tillæget af
de 20 Rbd., der aarligt skulle erlægges i Arve-
fæstefgift. Jeg troer altsaa, at Manden ikke
er forpligtet til at vedstaae sit Bud, hvis der
bliver en ny Auction, og at man udsætter sig
for at faae et mindre Bud, hvis den paany
skulde stilles til Auction.

Indenrigsministeren: Med Hensyn
til det Forbehold, den ærede Ordfører har ta-
get, forsaavidt det øvrige Fæstegods paa Fær-
verne skulde bortsalges, da troer jeg, her at
kunne forbigaae dette og ganske roligt overlade
til Rigsdagen at varetage det Fornødne, naar
denne Sag skulde komme for. Forsaavidt han
under denne Sag har inddraget Omsætningen om
Communalvæsenets Ordning paa Færverne og

i det Hele taget om Ordningen af de færøiske
Forhold, og klaget over den Uret, som skal
være skeet Færingerne ved, at flere vigtige dem
angaaende Sager skulle henligge uafgjorte, saa
formener jeg ogsaa, at dette er denne Sag
aldeles uvedkommende. Med Hensyn til Spørgs-
maalet om, hvorvidt en ny Auction kunde af-
holdes, da er det ikke gjørligt saaledes, at den
Mand, der nu har gjort Bud, da fremdeles
skulde staae ved sit Bud. Det er han ingen-
lunde forpligtet til, hvis en ny Auction skulde
afholdes. Hvorfor Den er stillet til Auction
til Arvesæfte og ikke til Afhændelse til reen
Eiendom, det maa jeg sige, er heller ikke mig
klart. Jeg kan for Diebliffet ikke opgive no-
gen anden Oplysning derom end den, der
indeholdes i Motiverne. En æret Landstings-
mand har yttret, at det forekom ham, at det
Bud, der var gjort paa Den, var meget ube-
tydeligt; men i denne Henseende kan man al-
deles ikke give ham Medhold, naar man kjen-
der de Bønsøgeligheder og de Farer, som ere
forbundne med at komme til denne D, og den
ringe Værdi, som Faarene der have; det er
nemlig ikke Faar som andre Faar, der bære
Uld, der kan bruges; de kunne alene slagtes
og bruges til Spiisning; Ulden er aldeles ikke
af nogen Værdi. Forsaavidt det er yttret, at
det ikke skulde have været muligt at faae no-
gen Lov med Hensyn til Fuglebjergenes Fred-
ning, da er det mig ikke bekjendt, at denne
Sag har været paa Bane, og jeg veed ikke,
om Omstændighederne nu saaledes have for-
andret sig paa Færverne, at en saadan Lov er
paatrængende nødvendig. Da jeg kjendte til
Færverne, bleve Fuglebjergene i Almindelighed
meget godt fredede.

Nyholm: Ja, det er vistnok yderst vans-
keligt at fraraade Antagelsen af et Lovudkast,
hvor man kun kan have en saa lidet begrun-
det Mening som jeg, og jeg troer at turde